

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze — Republika Czeska) — Česká spořitelna, a.s. przeciwko Geraldowi Feichterowi

(Sprawa C-419/11) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Artykuł 5 pkt 1 lit. a) i art. 15 ust. 1 — Pojęcia umowy i umowy zawartej przez konsumenta — Weksel — Awal — Zabezpieczenie umowy kredytowej)

(2013/C 141/08)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Městský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Česká spořitelna, a.s.

Strona pozwana: Gerald Feichter

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Městský soud v Praze — Wykładnia art. 5 pkt 1 lit. a) i art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 19, tom 4, s. 42–64) — Pojęcia umowy i umowy zawartej przez konsumenta — Właściwość sądu do rozpoznania sporu dotyczącego zobowiązania wekslowego dyrektora spółki, który poręczył weksel in blanco wystawiony przez tę spółkę na rzecz banku dla zabezpieczenia umowy kredytowej — Określenie miejsca wykonania zobowiązania, weksel, w którym nie wskazano początkowo miejsca płatności

Sentencja

1) Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna, która jest ściśle powiązana pod względem zawodowym ze spółką, będąc na przykład jej dyrektorem zarządzającym lub większościovym współnikiem, nie może zostać uznana za konsumenta w rozumieniu tego przepisu, jeżeli poręcza ona weksel wystawiony w celu zabezpieczenia zobowiązań ciężących na tej spółce z tytułu umowy dotyczącej udzielenia kredytu. W rezultacie przepis ten nie znajduje zastosowania przy ustalaniu sądu właściwego do rozpoznania powództwa, w drodze którego odbiorca weksla mający siedzibę w jednym państwie członkowskim podnosi roszczenia wynikające z wystawionego w postaci niepełnej i uzupełnionego następnie przez remitenta weksla przeciwko poręczycielowi zamieszkałemu w innym państwie członkowskim.

2) Artykuł 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 znajduje zastosowanie przy ustalaniu sądu właściwego do rozpoznania powództwa, w drodze którego odbiorca weksla mający siedzibę w jednym państwie członkowskim podnosi roszczenia wynikające z wystawionego w postaci niepełnej i uzupełnionego następnie przez remitenta weksla przeciwko poręczycielowi zamieszkałemu w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Jutta Leth przeciwko Republik Österreich i Land Niederösterreich

(Sprawa C-420/11) ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Pozwolenie na realizację takiego przedsięwzięcia mimo braku właściwej oceny — Cele takiej oceny — Warunki powstania uprawnienia do odszkodowania — Kwestia włączenia ochrony jednostek przed spadkiem wartości dóbr)

(2013/C 141/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jutta Leth

Strona pozwana: Republik Österreich, Land Niederösterreich

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz.U. L 73, s. 5) oraz dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. (Dz.U. L 156, s. 17) — Zezwolenie na realizację przedsięwzięcia wydane bez przeprowadzenia właściwej oceny jego wpływu na środowisko — Skarga jednostki mająca na celu zasądzenie odszkodowania za zmniejszenie wartości należącej do niej nieruchomości w wyniku realizacji wspomnianego przedsięwzięcia — Cele oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Objęcie lub brak objęcia jednostek ochroną przed wystąpieniem szkód majątkowych

Sentencja

Artykuł 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. i dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., należy interpretować w ten sposób, iż przewidziana w tym przepisie ocena oddziaływania na środowisko nie obejmuje oceny oddziaływania danego przedsięwzięcia na wartość dóbr materialnych. Szkody majątkowe będące bezpośrednimi konsekwencjami oddziaływania przedsięwzięć publicznych lub prywatnych na środowisko są jednak objęte realizowanym przez tę dyrektywę celem ochrony.

Okoliczność, iż przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zaniechano z naruszeniem wymogów wskazanej dyrektywy, co do zasady nie prowadzi sama w sobie, w świetle prawa Unii i bez uszczerbku dla mniej restrykcyjnych norm prawa krajowego w dziedzinie odpowiedzialności państwa, do powstania po stronie jednostki uprawnienia do naprawienia szkody czysto majątkowej wywołanej spadkiem wartości jej nieruchomości ze względu na spowodowane przez to przedsięwzięcie skutki dla środowiska. Zadaniem sądu krajowego jest jednak zbadanie, czy spełnione są wymogi prawa Unii dotyczące powstania uprawnienia do odszkodowania, w tym w szczególności, czy istnieje bezpośredni związek przyczynowy między zarzucanym naruszeniem a poniesioną szkodą.

(¹) Dz.U. C 319 z 29.10.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — Valsts ieņēmumu dienests przeciwko Ablessio SIA

(Sprawa C-527/11) (¹)

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 213, 214 i 273 — Identyfikacja podatników VAT — Odmowa nadania numeru identyfikacji podatkowej VAT ze względu na nieposiadanie przez podatnika środków materialnych, technicznych i finansowych do wykonywania zgłaszanej działalności gospodarczej — Zgodność z prawem — Zwalczenie oszustw podatkowych — Zasada proporcjonalności)

(2013/C 141/10)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: Ablessio SIA

Przedmiot

Wniosek o wydanie przeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 214 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) w związku z art. 273 tej dyrektywy — Ustawodawstwo krajowe zezwalające na odmowę wpisu do rejestru podatników VAT, jeżeli podatnik nie dostarczy informacji lub dostarczy nieprawdziwe informacje na temat swojej materialnej, technicznej i finansowej zdolności do prowadzenia zgłaszanej działalności gospodarczej — Odmowa wpisu do rejestru podatników VAT spółki ze względu na to, że nie jest ona zdolna do prowadzenia zgłaszanej działalności gospodarczej.

Sentencja

Artykuły 213, 214 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by organ skarbowy państwa członkowskiego odmawiał nadania numeru identyfikacji podatkowej do celów podatku od wartości dodanej spółce z tego tylko powodu, że w mniemaniu tego organu nie posiada ona środków materialnych, technicznych i finansowych do wykonywania zgłaszanej działalności gospodarczej oraz że właścicielowi udziałów tej spółki uprzednio wielokrotnie nadawano taki numer dla innych przedsiębiorstw, które nie prowadziły rzeczywistej działalności gospodarczej oraz których udziały były przekazywane innym osobom wkrótce po otrzymaniu rzeczoności numeru, jeżeli dany organ skarbowy nie ustali, w świetle obiektywnych czynników, że istnieją poważne przesłanki pozwalające podejrzewać, iż nadany numer identyfikacji podatkowej do celów podatku od wartości dodanej zostanie wykorzystany do popełnienia oszustwa. Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny, czy wskazany organ skarbowy przedstawił poważne przesłanki istnienia groźby oszustwa w sprawie będącej przedmiotem postępowania głównego.

(¹) Dz.U. C 6 z 7.1.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt (Oder) — Niemcy) — Agrargenossenschaft Neuzelle eG przeciwko Landrat des Landkreises Oder-Spree

(Sprawa C-545/11) (¹)

(Wspólna polityka rolna — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Artykuł 7 ust. 1 i 2 — Modułacja płatności bezpośrednich przyznawanych rolnikom — Dodatkowe zmniejszenie kwot płatności bezpośrednich — Ważność — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Zasada niedyskryminacji)

(2013/C 141/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Frankfurt (Oder)